

benyttet den Fremgangsmaade, som Ministeren mente, de skulde benytte, men som han syntes at ville benægte, at de havde brugt. Senere overbeviste jeg imidlertid den højtærede Minister om det, idet jeg tilvejebragte disse Dokumenter, som tidligere havde været i mit Bærg, overbeviste ham om, at disse Arbejdere vare gaaede frem paa den Maade, at de havde indgivet skriftligt Andragende til deres nærmeste foresatte og faaet Svar derpaa fra disse foresatte, og at dette Svar var afflaende. Først derefter var det, at de havde henvendt sig til Rigsdagsmænd og anmodet dem om at tage sig af deres Anliggender og tale deres Sag her i Rigsdagen. Den Gang erkendte den højtærede Minister dette, og naar han nu, da han forleden Dag havde Ordet, beklagede sig over, at Andragender fra Embeds- og Bestillingsmænd bleve indgivne direkte til Rigsdagen, og saa vidt jeg forstod ham, mente, at dette helst ikke burde være almindelig Praksis, finder jeg mig foranlediget til igen at gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at de, der have indbragt dette Andragende, ere ikke denne Gang de samme som tidligere, nemlig min Meningsfælle og mig; vi have ikke tilraadet disse Arbejdere at gaa denne Vej; thi jeg er fuldstændig enig med den højtærede Minister i, at man skal og bør gaa den sædvanlige Vej ogsaa fra Arbejdernes Side, naar der er Tale om Lønningsforbedringer. Den højtærede Minister vil deraf kunne drage den Lære, at det dog ikke altid er rigtigt, naar det bliver sagt, at Arbejderne blive vilde, naar de staa under deres selvvalgte Leders Vejledning, det kan ogsaa ske, naar det er andre, der tage sig af dem. — Der er et andet Spørgsmaal vedrørende Statsbanernes Administrationsforhold, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at omtale ved Finansloovbehandlingen her i Salen, og som jeg atter tvinges til at dvæle et Øjeblik ved. Det er Bortliciteringen af Arbejder ved Statsbanerne. Det er ikke Smaasummer, det her drejer sig om. Ærede Medlemmer, som vel i det mindste ikke alle have faaet gjort sig bekendt med dem, fordi de paa Finansloven ere indrullerede under Rubrikken „Andre Udgifter“, ville kunne finde dem i Anmærkningerne. Jeg sigter her til de Summer, der hvert Aar bevilges til Statsbanefunktionærernes og Postfunktionærernes Beklædningsgenstande. Der er i Aar paa Finansloven i Henhold til Uniformalregulativerne forlangt bevilget 181,600 Kr. til Statsbanefunktionærerne og til Postvæsenet 145,000 Kr.; det bliver altsaa en Sum af i alt 326,600 Kr., som forlanges bevilget paa Finansloven paa denne Post. I Fjor

forlangtes der omkring 300,000 Kr., saa ærede Medlemmer ville se, at det er ikke Smaasummer, det her drejer sig om. Det er altsaa ikke ligegyldigt for dem, der skulle have med dette Arbejde, her er Tale om, at gøre, hvorledes disse Summer, som Rigsdagen her bevilger, komme ud til Befolkningen, hvorledes de blive anvendte, hvorledes de komme Befolkningen til Nytte i Form af Arbejdsløn baade for Arbejdsgiveres og for Arbejderses Vedkommende. Da jeg sidst omtalte disse Bevillinger her i Salen, var det foranlediget ved, at disse Licitationer vare blevne udbudte, og Budet var blevet tilkendt Folt, som aldeles ikke vare Fagfolk, og som derfor hverken folte sig forpligtede til eller vare i Stand til at levere ordentligt Arbejde set fra et fagligt Synspunkt. Der var ikke Spor af Garanti for, at de vilde gøre det, og der var heller ikke hos disse Folt nogen Interesse for at betale deres Arbejdere en ordentlig Løn for dette Arbejde; og det bevistes derved, at Arbejderne havde maattet strejke i lang Tid, for at faa de vedkommende til at betale efter Priskuranten. Jeg oplyste den Gang, at der mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne i vedkommende Sag efter Forhandling var truffet en Overenskomst om en bestemt Priskurant for dette Arbejde, og jeg oplyste, at Mestrenes Organisation havde afgivet en Skrivelse, i hvilken de havde erklæret, at den Priskurant, som Mestrene og Arbejderne vare enedes om betræffende dette Arbejde, var snarere for lav end for høj, idet der ikke var noget tilsvarende civilt Arbejde, der blev betalt saa daarligt som dette Leveancearbejde, og at det altsaa var ret uforsvarligt, at de Folt, der modtog disse store Leveancer, ikke betalte for Arbejdets Udførelse efter denne Priskurant, af hvilken Grund det ogsaa næppe kunde antages, at Staten kunde faa forsvarligt udført Arbejde. Jeg beder erindre, at det er Mestrenes Organisation, Mestrenes Bestyrelse, der har afgivet denne Erklæring, og ikke Arbejdernes Organisation. Den højtærede Minister for offentlige Arbejder lovede den Gang, at han skulde tage dette Forhold under Overvejelse og muligvis se at faa det forandret og forbedret. Det er imidlertid ikke blevet bedre; det er snarere blevet værre. I den Tid, der er gaaet siden, ville ærede ældre Medlemmer af dette Ting erindre, og de ny forhaabentlig vide, har Socialdemokratiets Repræsentanter Aar efter Aar her i Tinget indbragt Lovforslag om Ordningen af bortlicitationsvæsenet. Det er ikke lykkedes os at føre dette Lovforslag igennem paa Grund af den Modstand, der er bleven rejst fra Regeringen og fra